

Heeren zeventien

De echte macht
opereert in de duisternis

Heeren zeventien

De echte macht
opereert in de duisternis

HvdH/ChatGPT

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2023
Haye van der Heyden/ChatGPT

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Frank van der Heyden
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8334-902-2
ISBN Paperback: 978-90-8334-901-5

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Naar een idee van Frank van der Heijden.
Geschreven met behulp van free ChatGPT van
april/mei 2023

Als je het karakter van een mens wil leren
kennen, moet je hem macht geven.

Abraham Lincoln

'Hem of haar', zou Abe nu waarschijnlijk
zeggen

Mia

1.

Ik leef met Raina, mijn kat en tevens ideale huisgenoot. Ze gaat volstrekt haar eigen gang, maar komt zo nu en dan bij me langs voor wat aanhankelijkheid en ligt 's avonds bij me als ik rustig op de bank zit te lezen of televisie zit te kijken. Goedemorgen, -middag of -avond, dit is Mia die tot u spreekt. Ik ben een nogal kleine vrouw met donker haar en een figuur dat nog steeds niet te versmaden is, al zeg ik het zelf. Recht van lijf en leden, heet dat. Dat ben ik altijd geweest en zal ik altijd blijven. Het is mijn trots. Ik ben bijna vijftig lentes jong en werk als freelancer in de zorgsector. Het is een nederige bezigheid misschien, maar iemand moet het doen en ik krijg veel liefde terug van de mensen die ik met hart en ziel bijsta. Ze zijn me dankbaar en elke dag opnieuw geeft me dat het gevoel dat mijn leven zin heeft. Kom er eens om. Toch?

Ik woon alleen, afgezien van Raina, in een klein maar knus rijtjeskoophuis met een bescheiden tuintje, dat tegenwoordig toch een heel bezit is. Verder heb ik mijn volwassen dochter Stella, mijn ex Freek en nog wat familie in de verte. Veel is het allemaal niet, maar ik stel geen hoge eisen en verveel me nooit met mezelf. Plus, ik weet nu: alleen zijn heeft veel voordelen. Alle mensen zijn nu eenmaal een beetje gek en hoe dichterbij je ze in de buurt komt, hoe meer je daarmee geconfronteerd wordt. Zo is het toch?

Het is heerlijk om alleen in mijn eigen huis te zijn en geen rekening te hoeven houden met een partner die andere ideeën over samenleven en heel andere gewoonten heeft. Ik kan de hele dag mijn eigen tempo en ritme bepalen en hoef geen compromissen meer te sluiten of concessies te doen. Het bedlampje gaat uit als ik klaar ben met lezen en dan is het donker. Dat is het. Alleen zijn bespaart me de stress en frustratie van een partner die niet aan mijn verwachtingen voldoet, of bij wie ik zelf tekortschiet. Ik kan me nu volledig concentreren op mijn werk en op mezelf, zonder de zorgen en verantwoordelijkheden van een relatie. Dat klinkt koud misschien, sorry dan, maar het is hoe ik graag wil leven en ik doe er niemand kwaad mee.

Ja, over mannen gesproken: ik hou wel van ze, dat zal ik niet ontkennen, omdat ze vaak recht door zee en eerlijk zijn, maar ze komen nou eenmaal vaak in de problemen en daar heb ik gewoon geen zin meer in. Neem mijn ex, Freek Leeftang, journalist van beroep. Hij is nu begin zestig en ik ben inmiddels al weer zo'n tien jaar geleden van hem gescheiden. Een lieverd is het, echt waar, maar die zachtheid gaat dan weer gepaard met een gebrek aan vuur en doorzettingsvermogen. Dat zal je natuurlijk net zien. Elk voordeel heeft zijn nadeel. Hij heeft zijn carrière laten verslonzen en is in de jaren dat wij samen waren, afgegleden naar de roddelpers. Nu presenteert hij nog dat obscure programma 'Mensennieuws' op SKY 11, een tv-zender die op sterven na dood is. En wat daarna? Ik weet het

niet en ik weet dat hij het ook niet weet. Freek heeft nog weinig toekomst ben ik bang.

Hij en ik ontmoetten elkaar toen we jong en onbezonnen waren. Het was misschien geen liefde op het eerste gezicht, maar we gingen met elkaar omdat iedereen met iemand ging, wenden aan elkaar en raakten op elkaar gesteld. Hij was grappig en wat onzeker en daar viel ik op. We waren naïef, dachten dat alles vanzelf ging, dat we alles aankonden en dat onze romantische, maar toch ook nuchtere liefde alle kleine hindernissen wel zou kunnen overwinnen. We trouwden in een vlag van vrolijkheid, ook weer omdat iedereen dat deed, en begonnen aan ons leven samen. In het begin ging dat best goed, maar al snel werd me duidelijk dat Freek definitief geen enkele discipline had. Voor niks eigenlijk. Veel jongens van zijn leeftijd werden in die tijd mannen en gingen dan toch maar aan de slag, Hij niet. Niet dat ik van hem eiste dat hij succes kreeg of rijk werd, helemaal niet zelfs, dat deed hij zelf. Hij vond zelf dat hij hopeloos tekortschoot, maar deed er niets aan. Hij had geen zelfvertrouwen en geen doorzettingsvermogen, was daar uiterst ontevreden over en vluchtte daarom maar in de drank. Ik probeerde hem te steunen en te helpen en te stimuleren, maar het leek wel alsof hij niet wilde veranderen. Wat is dat toch, dat mensen zich op hun gemak lijken te voelen bij hun eigen ongeluk?

We groeiden uit elkaar. Ik merkte dat ik meer van hem hield of kon houden dan hij van mij en dat hij mij meer wilde bieden dan hij kon. Zoals

gezegd, ik was niet uit op rijkdom of succes, maar wilde wel vooruit in het leven, terwijl hij stil bleef staan, op alle denkbare manieren. Elke dag was gelijk aan de vorige. Uiteindelijk koos ik voor mezelf en besloten we samen uit elkaar te gaan. Hij was het met me eens en gunde me meer dan zichzelf. Ja, Freek was en is altijd lief voor me, dat moet gezegd worden. Hij was en is ook een liefhebbende vader voor Stella. Eigenlijk ben ik nog steeds gek op hem, op verschillende manieren, hoofdzakelijk om de vriendelijkheid die in hem zit. En hij is natuurlijk ook de vader van mijn dochter. We zijn de beste vrienden, zou je kunnen zeggen, voor wie meer dan dat gewoonweg niet is weggelegd.

Freek is stapelgek op onze Stella, die links en rechts wat gestudeerd heeft en nu opeens politieke ambities heeft, zo heeft ze ons een tijdje geleden verteld. Opeens kwam ze daarmee en ze weet het nu honderd procent zeker, zegt ze: de politiek is haar toekomst. Ze wil zelfs premier van Nederland worden, riep ze in al haar jeugdige overmoed. Toe maar. Voor haar vader is ze alles, zijn reden van bestaan, zoals hij vaak zegt en dat begrijp ik, want hij heeft ook niet veel anders. Hij, zijn rommelige werk en zijn eenzame feestjes thuis met drank, sigaretten en televisie. Meer is er niet.

Hoewel ik er anders in sta dan haar vader is ook voor mij mijn enige kind het allerbelangrijkste in mijn leven. Toen ik haar voor het eerst zag, vlak nadat ze met pijn en moeite uit me geschoven was, kreeg ik dat overweldigende

gevoel dat nooit meer is weggegaan. Ik hield meteen van haar en wist dat ik alles zou doen om haar te beschermen en te verzorgen. Wel mooi zoiets, dat is de natuur, het gaat vanzelf.

En om nog even terug te komen op Raina, mijn aanhankelijke poes. Ik heb ooit besloten dat zij mijn beste vriendin is, maar zoiets schijnt niet te mogen. Iedereen lacht me erom uit, maar het kan me niet schelen. Ik hou van haar en zij van mij en dat vertellen we elkaar elke avond en elke ochtend met een intieme knuffelpartij.

Dat is mijn verhaal, het verhaal van een gewone vrouw met een gewoon leven, met poes maar zonder poeha. Dat is wat het is, meer kan ik er niet van maken. En dat hoeft ook niet.

2.

Mijn bescheiden, maar knusse rijtjeshuis is mijn kasteel en toevluchtsoord. Als ik niet in de buitenwereld verkeer, waar het bijna altijd druk en hectisch en onrustig is, ben ik daar met alles wat ik heb vergaard om het mezelf aangenaam te maken, en alles wat ik heb verzameld aan herinneringen. Herinneringen aan mensen die ik gekend heb of aan plaatsen op de wereld waar ik geweest ben. Mijn burcht heeft een eenvoudige gevel met een voordeur en een klein raam aan de voorkant. Het is gebouwd in de typische naoorlogse bouwstijl met bakstenen muren en een pannendak. Als je binnenkomt, sta je in een kleine hal waar je je jassen en schoenen kwijt kunt. Aan de rechterkant van de hal is de woonkamer, die op het zuiden is gericht en daardoor veel natuurlijk licht binnenkrijgt en waar het door de zon meestal warmer is dan op andere plekken in het huis. Raina en ik zitten daar vaak samen. Die woonkamer is eenvoudig maar gezellig ingericht met een donkerpaarse bank, een leren fauteuil en een grote televisie. Ja, die is echt groot. Ik heb die een tijdje geleden maar eens aangeschaft, omdat het nou eenmaal mijn venster naar de wereld is en omdat erin kan wegdromen als ik een film heb gevonden die me in haar armen neemt.

Aan de andere kant van de hal is de keuken, die compact en in wezen simpel is, maar alles

heeft wat nodig is. Ik ben geen keukenprinses maar heb ook geen hekel aan koken. Het hoort bij het leven en ik doe het vlot, soms met een muziekje aan, als het wat meer werk is. Raina krult dan om mijn benen heen tot ook zij haar avondmaaltijd heeft gekregen. De keuken kijkt uit op een kleine achtertuin met een terras waar een paar planten en bloemen in potten op staan, en daarachter bevindt zich het kleinste gazonnetje ter wereld. Het kost me ongeveer anderhalve minuut om het te maaien. Het terras is een fijne plek om te genieten van de zon en de buitenlucht. Ik zit daar soms een uurtje te lezen, op warme doordeweekse dagen in de lente, alleen dan, omdat er in warme weekends en in de zomer te veel lawaai opklinkt uit de tuinen van de buren. Niet dat ik er iets op tegen heb en ik gun ze hun plezier, maar dan ga ik liever binnen zitten.

Om de rondleiding even af te maken: op de bovenverdieping bevinden zich twee slaapkamers en een badkamer. Mijn sobere slaapkamer aan de voorkant van het huis heeft een groot raam met uitzicht op de straat en is voorzien van een tweepersoonsbed van goede kwaliteit en een kledingkast, die nooit voller mag worden dan vol. Als ik iets nieuws koop, gaat er iets ouds weg, zo heb ik met mezelf afgesproken en daar hou ik me ook aan. De slaapkamer aan de achterkant van het huis is iets kleiner en heeft twee eenpersoonsbedden en een bureautje. Soms blijft Stella daar nog wel eens slapen, maar dat komt steeds minder voor. Ja, logisch. De badkamer is netjes en functioneel, met een douche, toilet

en een dubbele wastafel. Ik gebruik ze allebei. Dat is omdat ik het zielig vind als er eentje altijd overgeslagen wordt, geloof ik. Alsof een wastafel zielig kan zijn. Laat me maar, mensen die alleen wonen keren zich steeds meer in zichzelf en hebben daardoor vreemde gedachten en gewoonten. Zolang ze zich dat bewust zijn en ze het contact met de wereld niet verliezen, is er niks aan de hand, denk ik zo. Hoop ik dan maar, kan ik beter zeggen.

Ik zit nu in de woonkamer en kijk uit naar de komst van Stella. Ze is sinds kort fanatiek bezig met haar politieke carrière en komt regelmatig verslag bij me doen en klagen over de stroperige ondoordringbaarheid van het wat ze 'old boys network' noemt. Raina ligt op mijn schoot en laat zich strelen en ik word zoals altijd gestimuleerd door en beloond met haar voortdurende gespin. Dan hoor ik de sleutel in de buitendeur en even later klinken de fanatieke voetstappen van Stella in de gang. Je hoort aan hoe ze loopt dat ze haast heeft en dat ze ergens naar op weg is. Als ze binnenkomt, ziet ze er dan ook vermoeid uit, zie ik. Jammer, dat krijg je ervan. Alles heeft zijn prijs. 'Daar ben je dan,' glimlach ik.

'Ja mam, daar ben ik dan.' Ze ploft neer op de grote leren stoel en zucht.

Wat volgt is een ritueel en niet meer dan een variatie op het bekende verhaal. Ze vertelt uitvoerig over haar pogingen opgenomen te worden in de Nederlandse politieke arena en hoe moeizaam dat gaat. Ze klaagt over het systeem dat zich door de directe invloed van de

sociale media richt op de korte termijn en snelle succesjes en nog maar weinig echt beleid in zich heeft. Ze vertelt me dat ze daar verandering in wil brengen. Mijn Stella is een tegenpool van haar vader: ambitieus, maar ook idealistisch, al denk ik soms dat ze dat alleen maar is omdat het nou eenmaal bij het beroep hoort. Ik luister en begrijp haar frustratie, ben trots op haar vastberadenheid om zich in te zetten voor een betere toekomst voor Nederland en vraag haar wat ze precies wil bereiken en hoe ze dat wil aanpakken. Het is de volgende akte van ons vaste toneelstukje. Ze begint enthousiast te praten over haar plannen en ideeën. Ze wil zich richten op duurzaamheid en innovatie en wil laten zien dat er ook op de lange termijn succesvol beleid kan worden gevoerd. Ze is vastbesloten om haar idealen om te zetten in daden, zegt ze. Ik zeg dan dat ik blij ben dat mijn dochter zo slim en ambitieus is en dat ik haar volledig steun in haar streven naar verandering. Ik weet zeker dat ze veel kan bereiken in de Nederlandse politiek, stel ik. Ja, het is een ritueel en een toneelstukje, maar ik geniet ervan omdat ik weet dat ze dit nodig heeft. Het is alsof ze zichzelf een peptalk geeft en omdat het raar is dat in stilte thuis te gaan zitten doen, komt ze daarvoor bij mij. Ik ben blij dat ze dat doet. Haar aanwezigheid maakt me gelukkig.

Zelf ben ik nauwelijks nog geïnteresseerd in politiek. Op een gegeven moment weet je het wel. Ze noemen dat hele circus divers en dynamisch, met verschillende politieke partijen die elk hun

eigen ideologie en standpunten vertegenwoordigen, met grote aandacht voor kwesties als duurzaamheid, immigratie, economie, gezondheidszorg en veiligheid, maar ik weet wel beter. Het zijn allemaal dure woorden voor abstracte begrippen en uiteindelijk gaat het alleen maar om het spel en de knikkers. De volksvertegenwoordigers zijn alleen maar bezig met hun eigen carrière en hun eigen boterham. Ieder mens is er sowieso altijd en overal alleen maar voor zichzelf, op wat voor manier dan ook, geloof ik. En er zijn zoveel manieren.

Ik zie wel dat het politieke landschap in Nederland de afgelopen jaren flink is veranderd, met de opkomst van nieuwe partijen en het afnemen van steun voor de traditionele partijen, die groot waren in mijn jeugd. Een echte verandering is het niet. Oude wijn in nieuwe zakken, noemden we dat vroeger. Bovendien wordt alles steeds sterker beïnvloed door de internationale ontwikkelingen, zoals de EU, de Brexit de immigratieproblematiek, dus wat maakt het uit wat ze allemaal doen of beslissen in Den Haag? Het is duidelijk dat Nederland als land langzaam aan het verdwijnen is en een provincie aan het worden is, een streek, een gewest. Ik kan me er niet over opwinden. Het leven verandert altijd en dat gaat steeds sneller.

Als Stella uitgeraasd is, geef ik haar een kopje thee en een halve sprits. Een hele wil ze niet, want ze moet slank blijven, zegt ze. Het uiterlijk van een politicus is erg belangrijk tegenwoordig, zegt ze.

3.

Ik besluit mijn ex Freek maar weer eens te bezoeken. We hebben elkaar al een tijdje niet meer gezien en als ik langer dan twee weken niks van hem gehoord heb, weet ik dat het niet goed met hem gaat en dat hij wel wat hulp kan gebruiken. Als het hem iets beter gaat dan slecht belt hij me zo nu en dan en als hij echt een paar goede dagen heeft, komt hij zelfs weleens bij me langs. Ik denk dat hij me dan trots wil laten zien dat hij het leven aankan. Omdat ik nu al zeker een maand niets van hem gehoord heb, ga ik bij hem langs om zijn huis maar weer eens een beetje schoon te maken en om hem wat vitaminepillen te brengen. Ik heb Liver Refresh en vitamine C, B12 en D bij me, in de gebruikelijke porties.

Als ik bij hem naar binnen stap – ik heb de sleutel, maar heb toch ook nog maar even aangebeld, zoals ik altijd doe – tref ik aan wat ik verwachtte: het is er een enorme rotzooi, alles is stoffig en vies en het ruikt er naar sigaretten en etensresten. Freek is thuis, hoor ik aan het gestommel boven, maar ik laat hem met rust en begin gewoon met opruimen en schoonmaken. Vroeger gaf ik hem eerst nog weleens een preek, over dat het zo niet langer kon en dat ik toch niet mijn hele leven op deze manier voor hem kon blijven zorgen, maar daar ben ik maar mee opgehouden. Of ik laat 'm los en kom niet meer langs, of ik doe wat ik vind dat ik moet doen en

zeur er niet over. Ik heb tot dat laatste besloten en ga dus zwijgend aan het werk.

Een minuut nadat ik begonnen ben met stofzuigen, komt hij naar beneden. Hij heeft snel iets quasi schoons aangetrokken, zie ik, in een poging tot een greintje waardigheid waarschijnlijk. Ik kijk op en hij zwaait naar me. Ik knik hem toe en zet de stofzuiger uit.

'Hai,' zegt hij met een poging tot vrolijke lach, onder onzekere ogen.

'Hai,' zeg ik. 'Help je me even?'

Hij kijkt me in eerste instantie glazig aan en knikt dan. Hij kan dat ook niet weigeren in zijn situatie, dat weten we allebei, en daar maak ik gebruik van. Ja zeg, ik hoef niet alles alleen te doen. Het is tenslotte zijn huis, niet het mijne!

'Ruim jij maar op, dan maak ik schoon,' zeg ik. Het is de vaste procedure van de laatste keren dat ik hier was.

We zijn een klein uurtje zwijgend bezig. Freek bergt wat hem voor de voeten komt op in de grote kast in de kamer of brengt het naar boven, zodat ik de ruimte heb om te stofzuigen, af te stoffen en schoon te maken. We doen dat in een stilte die beladen is en onbeladen tegelijk. We weten allebei dat dit is wat het is, dat hij is wie hij is en dat ik ben wie ik ben. Je zou dat het grote accepteren kunnen noemen. Misschien houden we zelfs op deze manier wel meer van elkaar dan toen we elkaar bestreden en op de huid zaten, maar wat voor liefde is dat dan eigenlijk? Op afstand, zonder lichamelijk contact en zo ongeveer eens in de maand. Kunnen mensen

ooit wel met anderen samen zijn? Ik vraag het me af. En tegenwoordig zelfs vaak dat niet eens meer.

Mijn ex, tevens de vader van mijn dochter, is tegenwoordig alleen nog maar een rommelige en verwaarloosde man van in de zestig die niet in staat is zichzelf te verzorgen. Zijn kleding oogt vaak versleten en ongewassen, zijn haar is altijd ongekamd en glad geschoren is hij nooit. Zijn gezicht wordt altijd ontsierd door een halve baard vanwaaruit wilde, lange, grijze haren alle kanten op steken. Ook nu ziet hij er weer erg vermoeid uit, uitgeput zelfs, wat demonstreert dat hij de laatste tijd waarschijnlijk meer gedronken heeft dan geslapen. Zijn oogwit is roze gekleurd en als hij praat, klinkt hij hees, waar ik uit kan opmaken dat hij nog steeds veel rookt. Het is niets nieuws allemaal. Dit is hoe hij zal leven tot zijn dood, daar hoeven we niet over te twifelen.

Na dat uurtje schoonmaken, maak ik een kopje thee voor ons en zitten we even samen in zijn woonkamer, die er nu weer enigszins toonbaar uitziet. Schoon is het er nog niet natuurlijk, maar ik vind het wel genoeg zo. Over twee dagen is het toch weer een puinhoop.

‘Hoe gaat het met je?’ vraag ik, om maar iets te vragen.

Hij knikt. ‘Goed.’

Dat kan waar zijn, bedenk ik me met een verborgen glimlachje. ‘Goed’ is tenslotte een relatief begrip.

Ik begin over Stella, zoals altijd, en vraag hem maar weer eens of hij misschien iets voor haar kan doen om haar carrière van de grond te

tillen. Hij heeft als journalist toch nog wel wat contacten in die wereld? Het is gemenigheid van me, weet ik, of iets in die richting, want ik ken het antwoord al. Natuurlijk kan hij dat niet. Of misschien is het niet gemeen en probeer ik hem alleen maar weer een beetje op zijn poten te krijgen? Dat kan ook. Als iets hem zou kunnen motiveren, is het wel de toekomst van Stella. Het is in ieder geval dat ik hem wil behandelen als een normale man en niet als de zielenpoot die hij geworden is. Een normale man met zijn beroep kan wel degelijk iets doen voor zijn dochter omdat hij contacten heeft, oud-studiegenoten en collega's die hem weleens een dienst zouden kunnen bewijzen.

Freek wimpelt mijn vraag natuurlijk meteen af en buigt het hoofd. Hij mompelt dat hij een nobody is geworden en dat alleen de oudjes hem nog kennen. En zelfs zij ontwijken hem nu. 'Ik heb gefaald in een mislukte wereld,' zegt hij.

Ik kan hem wel slaan als hij zo doet, als hij het zo opgeeft, dat zit nog wel in me, maar het heeft geen zin, weet ik. Hij slaat zichzelf al, dag en nacht. Hij is geboren met die passiviteit, met dat volstrekte gebrek aan zelfvertrouwen, met die zwakte, en hij moet ermee leven. Blijkbaar. Is doorzettingsvermogen dan misschien toch gewoon een karaktertrek, een aangeboren kwaliteit? Vroeger wist ik zeker van niet, tegenwoordig ben ik daar helemaal niet zo zeker meer van.

Zwijgend geef ik hem de pillen.

'Dank je wel,' zegt hij.

'Je neemt ze wel hè?'

Hij knikt. 'Ja ja. Ik neem ze.'

Freek

4.

Mensen zijn net bunzingen: vanuit de verte zien ze er leuk uit, maar als je dichterbij komt, merk je pas hoe ze stinken. In figuurlijke zin. Daarom leef ik mijn leven alleen. Mijn eigen lucht ruik ik niet. Hallo, ik ben Freek.

De dagen dat ik niet hoeft te werken zijn eigenlijk de moeilijkste, omdat ik dan met mezelf moet leven. Er ligt geen stok achter de deur en het maakt niet uit wat ik doe. Mijn gezondheid heb ik al opgegeven, dus waarom zou ik niet al in de ochtend beginnen met een lekker ijskoud biertje? Voor de kosten hoeft ik het niet te laten. Bij de Lidl koop ik goedkoop pils van een onbekend merk dat prima smaakt. Dat 's ochtends drinken het begin van het einde is, weet ik natuurlijk. Ik ben ook geen ontkenner of weggijker. Dat ben ik nooit geweest. Ik hoeft niet toe te groeien naar het onderkennen en toegeven dat ik een alcoholist ben. Natuurlijk ben ik dat. Ik ben niet stom en ik ben niet gek. En ze hoeven me ook niet uit te leggen wat drank met me doet, ik weet het. Ik ben journalist en ik weet waar ik informatie vandaan kan halen, ook als dat gaat om iets wat over mezelf gaat en wat ik misschien liever niet onder ogen zou willen komen.

Het is zoals het is: wanneer je veel alcohol consumeert, heeft dit een enorme impact op je lichaam en kan dat leiden tot allerlei fysiologische reacties. Ik heb het allemaal uitgezocht

en het resultaat was zo deprimerend dat ik daarna een fles wijn heb opengetrokken om het zo snel mogelijk weer te vergeten. En dan hebben we natuurlijk ook nog het roken. Veel lustige gebruikers van genotsmiddelen troosten zichzelf met de gedachte dat nicotine en teer de vaten vernauwen terwijl alcohol de vaten verbreedt, zodat ze elkaar opheffen, maar dat is natuurlijk onzin. Het is allebei slecht en slecht maal slecht is natuurlijk niet goed. Zo werkt het niet. Ik rook shag. Gemiddeld doe ik twee dagen met een pakje en ik probeer het daarbij te laten. Ik heb weleens geprobeerd te stoppen, maar het leven is saai en uitzichtloos als ik niet mag roken en wat heb ik aan een saai en uitzichtloos leven? Het zijn momentjes van ontspanning en als ik aan het werk ben geweest, bijvoorbeeld research heb gedaan naar de kwalijke gevolgen van het roken, steek ik er als beloning graag weer eentje op.

Het is duidelijk, ik steek mijn kop niet in het zand en ik kijk niet weg. Ik weet wat ik doe en draag daar verantwoordelijkheid voor. Het is mijn eigen leven en mijn eigen lijf en ik doe ermee wat ik wil.

Vandaag hoef ik niet te werken en met een aantal biertjes op en praktisch niets gegeten, ga ik boodschappen doen in de goedkope buurtsupermarkt drie straten verderop. Wat ik allemaal moet kopen, weet ik niet. Iets te eten, denk ik, en ik zie daar wel wat ik tegenkom. Wat er goedkoop is vandaag. Het is een drukke dag in de stad, de straten zijn gevuld met mensen die

zich allemaal ergens naartoe lijken te haasten. Waarvoor is dat? Waarom denken ze dat ze dat moeten doen? De auto's toeteren agressief naar elkaar en de sirenes van de ambulances en politiewagens die soms langs razen, klinken oorverdovend. Wat gebeurt er toch veel in de wereld elke dag. Mij raakt het allemaal niet. Het gaat letterlijk en figuurlijk langs me heen en de lichte roes in mijn lijf maakt alles zacht en vloeibaar en ver weg. Dat is het heerlijke van drank.

Als ik even later terugloop met mijn twee plastic zakjes met eten en nieuwe biertjes, gebeurt er iets vreemds. Of nee, zo vreemd is het eigenlijk niet, maar het trekt wel onmiddellijk mijn aandacht. In een van de wat rustigere zijstraten op de terugweg naar huis stopt vijftig meter voor me een zwarte auto. Een van de achterportieren gaat open en een vrouw stapt uit. Ze draagt een zonnebril en heeft een shawltje om haar hoofd geknoopt, maar ik herken haar meteen. Verrek, Ursula Zwager! Onze minister van Financiën. Wat doet die hier? Ik zet mijn plastic tasjes neer en zoek gehaast in mijn jaszak naar mijn telefoon, om een foto te maken, maar ik ben al te laat, zie ik. Ze loopt met besliste passen naar een deelautootje toe dat een paar meter verderop staat, stapt in, sluit het portier en rijdt onmiddellijk weg, net als de zwarte auto die ze net verlaten heeft. Ik staar ze allebei na. Het ging snel, was onopvallend, maar ik heb het goed gezien. Het was Zwager, dat is zeker. Wat was dat voor actie? Een minister verlaat haar

dienstauto en gaat anoniem verder. Betekent dat iets? Gaat ze vreemd of zo? Heeft ze een geheim overleg of zoiets? Ik zou haar wel willen volgen, maar ik weet niet hoe dat werkt met die deelautootjes Ik ben ook sowieso al te laat. Beide auto's zijn al uit het zicht verdwenen en opgegaan in de drukte van de stad. Ik pak mijn tasjes weer op en loop verder. Terwijl ik probeer te begrijpen wat er zojuist is gebeurd, wat ik gezien heb, wat de reden zou kunnen zijn van een dergelijke actie van iemand in haar positie, blijft de stad om me heen doorrazen in een chaotisch ritme. Mensen benen voorbij, auto's jakkeren langs me heen en de geluiden lijken zelfs steeds harder te worden. Misschien is dat omdat ik me probeer te concentreren op mijn gedachten? Ik sluit mijn ogen even om de chaos te verminderen, maar het helpt niet. Het lawaai lijkt alleen maar toe te nemen. De stad lijkt te draaien en om me heen te tolleren. Jezus, ik kan opeens niet meer helder nadenken, lijkt het wel. Het enige wat ik nu wil is hier weggaan. Uit deze herrie. Ik wil naar huis, ik wil een koud biertje om me op te frissen. En ik moet iets eten. Dat ook. Al is het maar een boterham. Heb ik eigenlijk brood gekocht? Nee dus. Stom. Ik heb nog crackers, weet ik. Ook goed. Crackers met kaas en een koud biertje. En dan eens even rustig nadenken over wat ik net gezien heb. Daar was iets aan de hand, dat voel ik. Je bent journalist of je bent het niet.

5.

Een paar dagen later krijgt die raadselachtige gebeurtenis in dat zijstraatje een staartje. Of beter gezegd staart. Het nieuws staat bol van de plotselinge verdwijning van Ursula Zwager, de huidige en veelbelovende minister van Financiën. Zelfs haar vriendin is van de aardbodem verdwenen en is al dagenlang niet meer op haar werk verschenen. Wat er aan de hand is, is niet duidelijk en de media speculeren er lustig op los. Is er sprake van een ongeluk, een vlucht, een schandaal? Er wordt zelfs gesuggereerd dat ze ontvoerd zijn. Dat zou uniek zijn. Nog nooit gebeurd in de Nederlandse geschiedenis. Het zal de nieuwe tijd zijn: een politieke moord hebben we al gehad, dus waarom dan geen ontvoering? Volgens analisten was Zwager op weg naar het premierschap. Ze was de eerste vrouwelijke minister van Financiën en die post is wel vaker een opstapje geweest naar het hoogste ambt. Daarmee zou ze de eerste vrouwelijke premier van het land worden. Men vraagt zich dan ook af of haar verdwijning daar iets mee te maken heeft. Is dit een actie van links of van rechts? De meningen zijn heftig verdeeld. Ook de sociale media lopen over van de complottheorieën: van de Russen tot het WEF, van de mocrromaffia tot extreemrechts. Niemand weet iets, er zijn geen feiten en daarom vliegen de speculaties het roddelgrage volk enthousiast om de oren.

Ik zie het, lees het en hoor het aan met opwinding in mijn lijf. Dat kan ik niet ontkennen. Ik weet iets wat niemand weet en ik ben misschien wel de enige die iets weet. Een scoop, die me zomaar voor de voeten kwam vallen. De natte droom van elke journalist! Het zal daarom zijn dat ik al een paar dagen bijna niet drink, alsof mijn lichaam er geen ruimte voor heeft of zich voorbereidt op iets waar het alle energie voor nodig heeft. Heel bijzonder hoe dat als vanzelf gaat. Het enkele biertje dat ik soms nog pak, uit gewoonte, smaakt me niet en drink ik niet eens helemaal op. Iets in me zegt me dat ik helder en scherp moet zijn, omdat dit iets is. Dit is echt iets. Gaat mijn leven nog een onverwachte draai maken? Het zou kunnen, het kan, alles komt voor.

Mijn werkdag bij Mensennieuws begint die vrijdag tegen het middaguur. Deze week heb ik weer alleen maar vandaag en het is al maanden duidelijk dat ze me er langzaam aan het uitwerken zijn. Het hele programma staat op losse schroeven, dat is algemeen bekend, en zoals wel vaker krijgen de oude rotten daar dan de schuld van. Wellicht kunnen vernieuwing en verjonging de oplossing zijn, denken ze, en ik zie met lede ogen aan hoe er steeds meer onervaren huppelkutjes en aanstellerige giechelnichten naar voren worden geschoven. Ten koste van de professionals uiteraard. Natuurlijk denkt iedereen dat presenteren geen ambacht is en dat je alleen maar jezelf hoeft te zijn en de rest gewoon van de autocue kunt aflezen. Zo wordt

er over dat vak gedacht. Ik weet het en wind me er niet over op. Niet meer. Zonde van de energie.

Als ik binnenkom is de technische crew al op de set om de voorbereidingen te treffen voor de opname van die middag. MN – Mensen-nieuws – is niet live en wordt een paar uur voor uitzending opgenomen, zodat er nog in gemonteerd kan worden, terwijl we toch zo actueel mogelijk zijn. Er wordt aan het redactietafeltje op de vloer druk overlegd over de laatste ontwikkelingen in de wereld van de beroemdheden, om te kunnen besluiten wat de belangrijkste nieuwsitems van de dag zijn.

Ik loop erheen. 'Hai.'

Meer dan wat blikken en knikjes krijg ik niet. Het is niet erg, ik ben het gewend. Erg populair ben ik niet. De behoefte bij iedereen in de smaak te vallen, heb ik al een flinke tijd geleden losgelaten en ik ken zelfs vaak de namen van de redacteurs niet meer. Wat maakt het ook uit? Ze komen en gaan.

'Ik weet iets over Ursula Zwager,' zeg ik droog.

Ja, nu heb ik meteen de aandacht, zie ik. Ze kijken allemaal op of om.

'Veel is het niet,' stel ik rustig, 'maar het is wel echt iets. Ik zal er wel mee openen en zeggen dat we er na het weekend op terugkomen. Het hoeft niet op de autocue, want ik weet precies wat ik ga zeggen. De introductie hoeven jullie dus niet te maken, die doe ik ad lib.' Ik draai me om en loop van ze weg, in de richting van mijn kleedkamer. Met hun ogen in mijn rug. Lekker dit. Heerlijk.

Natuurlijk komen ze even later achter me aan en natuurlijk willen ze vreselijk graag weten wat ik weet en wat ik ga zeggen, maar ik geef geen krimp. Als geen ander weet ik hoe zo'n redactie met zoiets aan de haal kan gaan: of ze blazen het op tot absurde ongeloofwaardigheid of ze schrappen het uit angst voor de wereld van woke en politieke correctheid. En dat gaat nu niet gebeuren. Absoluut niet.

'Maak je geen zorgen,' stel ik de vierentwintigjarige hoofdredacteur, die eigenlijk een hoofdredactrice is, gerust. 'Het is een klein maar wel belangrijk feitje. Iets wat ik gezien heb. We lopen er geen enkel gevaar mee. Maar ik ga er nu verder niets over zeggen, want ik wil het vers houden.' Ze is woest en zou me het liefst op staande voet ontslaan, maar haar nieuwsgierigheid wint het van de woede.

Wanneer de voorbereidingen zijn getroffen en de snelle droge repetitie achter de rug is, kan er begonnen worden met de opname van de show. Mijn twee piepjonge medepresentatoren en ik komen op de set en nemen plaats achter de desk.

'Opname vijf tellen na nu,' zegt de opnameleider. 'In vijf, vier, drie...'

'Goedenavond, welkom bij Mensennieuws,' zeg ik rustig en met meer zelfvertrouwen dan welk moment dan ook de laatste jaren, 'het enige programma op de Nederlandse televisie met echt nieuws over de mysterieuze verdwijning van Ursula Zwager, onze illustere minister van Financiën.'

Heel rustig vertel ik precies wat ik gezien heb die middag. Ik klop het niet op en maak het niet dramatischer of smeüiger, zoals dat bij ons gebruikelijk is, omdat ik weet dat het niet nodig is. Het is een klapper, want niemand weet iets en ik wel.

Tijdens de rest van de show worden de gebruikelijke, hoogst oninteressante roddels besproken. De meeste zijn van het 'fluisterniveau': 'Er wordt gefluisterd dat...' En er wordt verslag gedaan van wat semi-intieme details over beroemdheden, die ze prijsgeven in ruil voor reclame voor hun film, televisieprogramma of boekje. Zinloos gebabbel allemaal. Het is allemaal niks vergeleken met mijn opening en iedereen weet het, iedereen voelt het.

Aan het einde van de opname kom ik er natuurlijk nog even op terug. Als hoofdpresentator van de vrijdag beloof ik de kijkers dat we de komende dagen uitvoerig op de zaak zullen terugkomen. Ik eindig zelfs met: 'Ik spreek u dan.'

Hondsbrutaal natuurlijk, omdat ik heel goed weet dat ik niet ingeroosterd ben voor maandag. Of dan nu opeens toch wel? We gaan het meemaken. Het is om je gek te lachen dit: ik liep daar toevallig en nu heb ik ze verdomme bij de ballen. Ik laat niet los, motherfuckers, want dit is mijn kans. Ik weet namelijk wat er straks gaat gebeuren als dit uitgezonden is. Ik denk zelfs dat de kans groot is dat we het Journaal halen. Dat ik het Journaal haal.

6.

Op mijn leeftijd begin ik al langzaam tot een uitstervende soort te behoren, ik weet het. De maatschappij verandert en ook al probeer ik mee te gaan en me aan te passen, het is een zinloos gevecht. Wat iedereen mooi vindt tegenwoordig, vind ik niet om aan te zien, wat succes heeft, vind ik verschrikkelijk en wat wel hoort en wat niet, kan ik niet meer volgen. Of ik wil het niet, dat kan het ook zijn.

Ik ben zoals de ouderwetse Amsterdamse bruine kroeg, zou je kunnen zeggen, die net als ik langzaam uit het leven verdwijnt. Wij, die kroeg en ik, zijn van een andere tijd, we passen niet meer. We hebben echt veel overeenkomsten: net als die verrukkelijke, gemeenschappelijke bruine huiskamer voor alleenstaanden en eenzamen, waar ik zo van houd, ben ik afstandelijk, ruw en dwars aan de buitenkant, maar vanbinnen gastvrij, warm en gezellig. Wij zijn niet hip of trendy, maar authentiek en ouderwets en we hebben karakter. Vooral dat. We zijn uniek en apart en dat mag niet meer, ook al zeggen ze van wel. De wereld verandert snel en wij horen er niet meer bij. Er is steeds minder ruimte voor ons, we worden langzaam weggepest, een voor een worden we geruimd, tot we verdwenen en vergeten zijn. Als mooie antieke meubels die het veld moeten ruimen voor de leegte van Ikea en Jan des Bouvrie; als een ambachtelijke, oude

eiken kast die wordt ingeruild voor waardeloos mdf. Maar laten we niet op de zaken vooruitlopen: nu zijn we er nog even en we blijven onszelf. We koesteren onze eigenheid en onze geschiedenis en zijn nog net in staat te weigeren ons aan te passen aan de trends en de waanzin van de dag. We zijn wie we zijn en daar zijn we trots op.

Ik ben vandaag op weg naar zo'n bruine kroeg, op verzoek van Rolf, een oude vriend van me. Hij is ook liefhebber van de tedere omhelzing van Bacchus, zoals we dat weleens noemen, en daar kennen we elkaar dan ook van. Iemand die drinkt moet nou eenmaal vrienden hebben die dat ook doen. Gedeelde schuld is halve schuld. Ik voel me goed vandaag en het is net of het weer en de buitenwereld zich aanpassen aan mijn humeur: het lijkt opeens lente, iedereen doet vrolijk en aardig. Het is alsof de stad ontwaakt uit haar winterslaap. De lentezon verwarmt mijn gezicht terwijl ik met lichte tred en vol goede moed op weg ben. De bomen beginnen langzaam weer groen te worden, zie ik, en de eerste bloesems verschijnen aan de takken. Ik ruik zelfs de geuren die daarbij horen. Heerlijk. In het Vondelpark, waar ik doorheen wandel, terwijl er een kortere weg is, zie ik zelfs al mensen die picknicken op het gras of ontspannen op de bankjes in de zon zitten. Echt bizar dit: de wereld voelt mijn vrolijkheid en past zich aan.

Inderdaad lijkt de tijd in de Drommel te hebben stilgestaan. Het interieur bestaat uit donkerbruine houten balken en lambrisering,

ouderwetse lampen en gezellige tafeltjes en stoelen. De muren zijn versierd met oude foto's van vrolijk lachende beroemdheden van vroeger, schilderijen die mooi zijn van lelijkheid, en andere curiosa die de geschiedenis van de kroeg en de stad weerspiegelen. De bar bestaat uit een lange houten toonbank met daarachter een wand die volgestouwd is met flessen drank en glazen. Daar staat Joop, eigenaar en barkeeper, die een gesprek kan voeren met de een terwijl hij een ander voorziet van de bestelde drankjes. De meeste bezoekers rond dit uur kennen elkaar en er wordt iets te hard gelachen en gepraat, wat laat zien dat het vroege borreluur al even op streek is.

Wat een Amsterdamse bruine kroeg zoals de Drommel zo bijzonder maakt, zijn de geschiedenis en de traditie die erbij horen. Dit etablissement bestaat al vele tientallen jaren en hoort bij de buurt, om niet te zeggen dat het in wezen het middelpunt ervan is. Dat is het niet lang meer, dat weet iedereen die daar komt. Joop kan het niet bolwerken. Personeel is voor hem te duur, net als de drankjes dat tegenwoordig zijn voor de bezoekers. De doordrinkers doen dat thuis, omdat het in de Drommel niet meer te betalen is.

Rolf zit er al als ik binnenkom en hij heeft zich getrakteerd op een kopstoot, zie ik. Toe maar. Nu al. 'Hai,' zeg ik.

'Hai,' knikt hij.

Ik ga zitten en knik naar Joop, die onmiddellijk de tap openzet en er een vaasje onder houdt. Ik hou het bij bier, weet hij. God ja, ik hoef het niet

eens te bestellen. Wil ik eigenlijk wel? Ik drink al dagen niet meer. Nou ja, eentje dan en koud uit de tap is wel lekker. Je moet niet overdrijven.

‘Ik heb uitgezocht waar je om vroeg en dat was niet makkelijk, maar het ging natuurlijk wel,’ zegt mijn vriend. ‘Ik kan het nog steeds. Maar ik heb het natuurlijk moeten doen op een manier die helemaal niet mag, dus ik ga je de uitkomst niet mailen of zo. Vandaar dat je hiernaartoe moest komen, sorry daarvoor.’

‘Geen probleem. Leuk wel.’ Ik krijg mijn biertje voorgezet en bedank Joop met een knik.

‘Doe mij er nog maar een borrel bij,’ zegt Rolf.

Ooit was deze morsige man hier voor mij een briljante voorloper in de ontploffende wereld van de computers en het internet. Hij had veel succes en verdiende geld als water. Omdat het leven kort was, zoals hij iets te vaak beweerde, besloot hij van zijn rijkdom te genieten en deed dat dan ook uitbundig. Omdat hij schuchter van aard was en sociaal behoorlijk onhandig kocht hij zijn liefde en vriendschappen met gulheid, totdat het allemaal iets te veel van het goede werd, hij meer bezig was met geld uitgeven dan verdienen en hij zijn riantie positie verspeelde. Hij gleed langzaam weg uit de hogere regionen van de prestatie maatschappij en kwam in de wereld van de drinkers terecht, die, zoals gezegd, elkaar opzoeken in de nacht als iedereen slaapt. En daar kennen we elkaar van, hij en ik. Van die lange nachten waar we niets meer van weten, maar die we zeggen te koesteren, omdat we ze door de gevoelens van onderlinge vriendschap nooit

hadden willen missen. Terwijl we natuurlijk allemaal heel goed weten dat het toen allemaal alleen maar om de inhoud van de flessen ging.

‘Dat deelautootje dat op die tijd op de Boterdiepstraat vertrok, is die dag geëindigd op een vakantiepark in Drenthe. Ik heb de naam en het adres voor je opgeschreven.’ Rolf tast in zijn binnenzak, haalt er een papiertje uit en legt het voor me, vlak naast mijn biertje. ‘En voor zover ik dat kan overzien, is het daar nog steeds. Het is in ieder geval daarna niet meer door iemand anders gebruikt.’

Ik knik. ‘Dank je wel. Ik waardeer je moeite.’

Joop komt langs met de fles, vult het tulpje met precies de kop erop, maar zonder een druppel te morsen, en gaat weer.

‘Heeft het iets te maken met die verdwenen minister? Ik zag dat je daarmee bezig bent en er meer van weet.’

Ik glimlach. Heerlijk dit. Als zelfs Rolf het weet, weet nu heel Nederland dat ik iets in handen heb. Het is nu al een triomf. Ik ben er nog, ik besta weer.

‘Zou kunnen,’ zeg ik mysterieus.

We drinken en zwijgen. Het biertje is lekker, stel ik vast, maar ik hoef geen tweede. Ik wil helder blijven. Alles in mijn lijf eist van me dat ik helder blijf. ‘Hoe is het verder met je?’ vraag ik. ‘Vertel eens.’

We praten nog wat, als twee oudere mannen die weten wat er te koop is en dat er meer realiteit dan toekomst is. We wisselen wat informatie uit, alleen maar om elkaar te laten zien dat we om elkaar geven.

‘Wat ben ik je verschuldigd, Rolf?’ vraag ik ten slotte, als ik het gevoel heb dat ik weg kan.

‘Niets, mijn vriend. Je mag mijn drankjes betalen, dat mag je.’ Hij wenkt naar Joop en tekent met zijn vinger omlaag een rondje in de lucht.

7.

Ik open het bijrijdersportier van mijn stokoude en krakkemikkige Volvo en kruip op handen en voeten naar mijn plek achter het stuur. Als ik dat via de gebruikelijke kant doe, is de kans dat dat portier eruit valt vrij groot, dus tegenwoordig doe ik het maar zo. Zo vaak ga ik niet met de auto en ik ben de schaamte toch al jaren voorbij. Mensen die toevallig net langslopen, schieten in de lach, maar dat maakt me niet uit. De geur van de oude lederen bekleding maakt me rustig en geeft me een gevoel van veiligheid, omdat ik die associeer met de vele, vele aangename uren die ik in deze wagen heb doorgebracht. Autorijden is altijd mijn vorm van meditatie geweest. Het is de enige bezigheid die me in staat stelt een tijdje aan niets te denken.

Ik nestel me met wat ingewikkeld gekronkel op de bestuurdersstoel, die al tientallen jaren dienstdoet en inmiddels vol zit met scheuren en gaten. Ik heb er in de loop der jaren duizenden lange uren in doorgebracht, toen ik nog als serieuze journalist stad en land afreed, op zoek naar allerlei waarheden. Dat was een mooie tijd, omdat ik nog geloofde dat de waarheid bestond. De motor kreunt en steunt als ik de sleutel omdraai en de auto start. Het klinkt me als muziek in de oren. Ik hou van deze oude dame. Ze is prachtig en heeft me nog nooit in de steek gelaten. Er zitten allerlei deuken en krassen in en

de verf is verkleurd en gebarsten, maar dat alles staat juist voor zorgeloosheid: een extra deukje, krasje of beschadiging doet haar niets meer. Mijn lieve Volvo is intens en geheel door het leven getekend en dat maakt haar onkwetsbaar. Net als ikzelf eigenlijk.

We gaan onderweg naar het plaatsje Nooitgedacht in Drenthe om minister Zwager en haar vriendin op te sporen en te interviewen, als dat kan. In principe zal ik dat op de oude manier doen, met pen en papier in de hand om aantekeningen te maken, maar ik kan haar natuurlijk ook filmen met mijn telefoon. De beeldkwaliteit van die waanzinnige smartphones is prima en de kijkers van Mensennieuws accepteren in deze tijd slecht en hol geluid. Ze zijn eraan gewend door TikTok en al die andere sociale media. De grenzen tussen professionalisme en amateurisme zijn aan het vervagen, journalist zijn we allemaal tegenwoordig.

Al snel zit ik op de A1 richting het oosten en weer overvalt me die rust van het autorijden. Zonder ze waar te nemen zie ik de Nederlandse landschappen aan me voorbijtrekken en ik passeer achteloos groene weilanden, boerderijen en kleine dorpjes. Na een tijdje neem ik de A28, die me verder naar het noorden brengt. De radio staat zoals altijd op 5 en de klanken van zachte klassieke muziek vermengen zich met het geluid van de motor. Ik ben al geruime tijd afgedaald in die meditatieve ontspanning, soms onderbroken door gedachten die gericht zijn op mijn missie. Zal Zwager met me willen praten? Vast niet.

Maar wat moet ze? Als ik haar gevonden heb, heb ik haar gevonden en wat kan ze doen? Wegrennen?

Na ruim anderhalf uur neem ik de afslag naar Nooitgedacht. Ik verlaat de snelweg en rij over een kronkelige landweg die door de bossen loopt. Ik merk dat er een geconcentreerde opwinding in me ontwaakt. Ja, dit is een belangrijke missie voor me, voor mijn leven. Na vandaag kan mijn leven drastisch veranderen.

Het park ligt verscholen tussen de bomen en straalt een rustige sfeer uit. Ik parkeer mijn Volvo op de grote parkeerplaats, zie tot mijn grote vreugde verderop exact zo'n deelauto staan als waar ik Zwager in heb zien stappen een paar dagen geleden, en loop verder het terrein op. Het eerste wat me opvalt is de stilte, niet echt gebruikelijk bij een vakantiepark met verhuurhuisjes. Het Hof van Holden blijkt uitgesproken ruim opgezet en richt zich duidelijk op het hogere segment. Overal staan mooie, luxe vakantievillaatjes en er zijn tal van luxe voorzieningen. Ik loop langs het centrale plein waar het restaurant en de receptie gevestigd zijn. Alles ziet er schoon en goed verzorgd uit, maar druk is het niet. Uitgestorven eerder. Het restaurant ziet er vanbuiten goed uit en heeft een groot terras aan het water, dat ondanks het mooie weer gesloten is. Het is te vroeg in het jaar en nog net iets te koud. De lente is pas net begonnen.

Ik sta even stil bij de grote visvijver, die duidelijk het hart vormt van het park. De groepjes huizen liggen eromheen en alle paden en opritten

komen uit op het kleine rondweggetje om het water. Ik aarzel. Tja. Wat nu? Infomeren bij de receptie zal weinig opleveren. Zwager zal hier niet als zichzelf ingeschreven staan. Hoe heet die vriendin ook alweer? Ik haal mijn smartphone uit de binnenzak van mijn werkcolbertje, maar aarzel. Het is natuurlijk zo op te zoeken, maar wat dan? Informeren of zij hier geboekt heeft? Niet verstandig. Ik moet ervoor zorgen dat niemand weet of kan vermoeden waarom ik hier ben. Ik ben nog steeds de enige die iets weet over de spectaculaire verdwijning van de minister en dat moet ik zo houden. Ook receptionistes van vakantieparken lezen de bladen en kijken Boulevard, Shownieuws en Mensennieuws. Ook de naam van de vriendin mag dus niet genoemd worden.

Ik besluit een potentiële bezoeker of koper te zijn en loop als zodanig mijn rondje om de vijver. Met grote interesse bestudeer ik de twee huisjes op de kavels waar een bordje 'te koop' voor staat. Wie een blik op mij werpt, begrijpt meteen wat ik hier kom doen. En dan is het toch ook niet vreemd als ik ook de wel bewoonde vakantiehuizen bekijk? Je wilt toch op ideeën komen of inschatten hoeveel werk de tuin is?

Als ik op driekwart ben en alweer bijna terug ben bij het restaurant, zie ik in een door bomen en takken afgeschermd tuin een jonge vrouw halfnaakt op een stretcher in de zon liggen. Ze draagt een minuscuul topje en heeft een klein handdoekje over haar lendenen gedrapeerd. Ze wil duidelijk zoveel mogelijk huid blootstellen

aan de zon. Ik werp een korte quasi ongeïnteresseerde blik op haar en loop gewoon door. Is het de vriendin? Het zou kunnen, maar ik heb eigenlijk geen idee. Zo goed heb ik dat meisje niet bekeken.

Aangekomen bij het terras van het restaurant draai ik me om en loop ik terug. Het is toch niet vreemd om dezelfde wandeling nog eens te maken, maar nu in omgekeerde richting? Alles ziet er dan tenslotte weer heel anders uit.

Ik heb geluk. Als ik langs het huisje kom met het meisje op de stretcher schuift net de glazen pui naar het terrasje wat verder open en stapt een iets oudere vrouw met een zonnebril op naar buiten, een mok koffie in haar hand. Mijn hart slaat over. Bingo! Het is Zwager! Onmiskkenbaar. Ik kijk snel de andere kant op, blik over het water en loop door. Goddomme, ik heb haar gevonden. Het is gewoon meteen gelukt, Jezus. Zo zit alles tegen, jarenlang, en zo schiet je opeens steeds raak, het ene schot na het andere. Het is niet te geloven.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=heeren-zeventien>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ